

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Tchibo Praha, spol. s r. o.**, IČO: 161 90 793, se sídlem v Jihlavě, Pávovská 75, zastoupen JUDr. Zuzanou Žežulkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Belgická 23, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. ČOI 17825/2009/0100/1000/2009/Be/Št ze dne 16. 11. 2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Středočeského a Hl. m. Prahy č. j. 3887-10-09 ze dne 18. 8. 2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci udělena pokuta ve výši 15.000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 3. 9. 2009, jež se měl žalobce dopustit tím, že informaci o ceně poskytl v rozporu s § 12 tohoto zákona. Žalobce se porušení této povinnosti měl dopustit tím, že dne 9. 1. 2009 nabízel ve své prodejně Tchibo v obchodním centru Plaza, Novodvorská 994, Praha 4 zboží, konkrétně sedm druhů dámského textilního zboží, s uvedením cen na regálových cenovkách, přičemž vedle těchto regálových cenovek byla umístěna informace pro spotřebitele v tomto znění: „*SLEVA 20% na zboží na tomto regálu. Sleva bude odečtena ze zobrazovaných cen při platbě*“

na pokladně“. Podle správních orgánů bylo povinností žalobce informovat o ceně konečné, tedy oznámit spotřebiteli cenu konkrétní částkou, nikoli početním příkladem, jež si má spotřebitel sám vyřešit. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 75/2008 - 96 ze dne 13. 1. 2009, jichž se žalobce dovolával, podle názoru žalovaného na projednávanou věc vztáhnout nelze, neboť se obě věci ve skutkové rovině diametrálně liší.

Žalobce v žalobě odkázal na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, z nějž podle jeho názoru vyplývá, že zákonná povinnost informovat o ceně je splněna také tehdy, když je na všechno zboží určitého druhu vyhlášena plošná sleva vyjádřená jednoduchou procentní měrou. Ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, je tedy třeba vyložit tak, že prodávající má dvě varianty, jak informovat o ceně. Buď zboží cenou označí (přípevní cenovku na zboží, eventuálně umístí údaj o ceně na regál, poličku či vitrínu, v níž je zboží určitého typu umístěno, položeno či vystaveno), anebo zpřístupní na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem. Správní orgány přitom neshledaly, že by informace o poskytnuté slevě byla pro zákazníky nedostatečně viditelná či špatně situovaná. Stejně tak správní orgány žalobci nevytkly, že by nebylo zřejmé, na jaké konkrétní zboží se sleva vztahuje. Způsob informování o ceně použitý žalobcem tak je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; jinak by tomu mohlo být v případě, kdy by taková plošná změna nebyla učiněna při slevě, nýbrž při zvýšení ceny, či kdyby bylo s cenou určenou prostým odečtem 20 % dál jakkoli manipulováno, tak tomu však v tomto případě nebylo. Počet výrobků, na něž se sleva vztahuje, je podle předmětných ustanovení zákona bezvýznamný. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že závěry obsažené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ve své praxi respektuje a krátkodobé, jednoduchou procesní měrou vyjádřené slevy na rozsáhlý sortiment zboží toleruje; tyto závěry však na projednávaný případ nedopadají. Účelem ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele a cenových předpisů je zajištění určitého komfortu spotřebitele při seznamování se s cenou, a ten je nepochybně vyšší, je-li seznámen přímo s částkou představující cenu nabízeného zboží. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku neshledal, že by zájem na tomto komfortu mohl odůvodnit požadavek na náhlé přecenění možná až stovek druhů či desítek tisíc kusů zboží v případech krátkodobých slev zboží; takový požadavek označil jako nepřiměřeně náročný. V případě sedmi položek je však podle názoru žalované situace diametrálně odlišná a stěží lze v takovém úkonu spatřovat nepřiměřené zatížení zaměstnanců žalobce. Žalovaná k tomu podotkla, že sleva v prodejně žalobce ani nebyla uváděna jako krátkodobá. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané replice žalobce setrval na svém návrhu a zdůraznil, že požadavek přiměřenosti informování o ceně je z pohledu zákona třeba vztahovat k informovanosti zákazníka, nikoli k přiměřenosti z pohledu náročnosti přecenění, jak dovozuje žalovaná. Žalobce rovněž poznamenal, že zákazník byl před samotným nákupem (před uzavřením kupní smlouvy) vyrozuměn o ceně zaměstnanci žalobce obsluhujícími na pokladně a měl možnost vybrané zboží odložit a kupní smlouvu neuzavřít.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Rozhodující otázkou v posuzované věci je, zda žalobce informoval spotřebitele o ceně konkrétního zlevněného zboží v souladu s právními předpisy. Podle skutkových zjištění správních orgánů, jež žalobce nerozporoval, se uprostřed žalobcovy prodejny nacházely regály s nabídkou sedmi druhů textilního oblečení, přičemž u každého druhu byla cena uvedena na regálové cenovce. Vedle těchto cenovek byla umístěna informace pro spotřebitele: „*SLEVA 20% na zboží na tomto regálu. Sleva bude odečtena ze zobrazovaných cen při platbě na pokladně*“. Konkrétně je mezi účastníky sporné, zda bylo povinností žalobce uvést u každého druhu zboží výslednou cenu po uplatnění slevy, nebo zda postačovalo sdělení, že v regálu uvedené (původní) ceny jsou sníženy o 20 %.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2009, „[p]rodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.“ Tímto cenovým předpisem je mimo jiné zákon o cenách, podle jehož § 13 odst. 2 ve znění účinném do 17. 11. 2009 „[p]rodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.“

Zákon o cenách předvídá dvě alternativy informování o ceně: 1) označení zboží cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám; 2) zpřístupnění informace o této ceně na viditelném místě. Druhá z alternativ přitom může být provedena trojím způsobem: a) formou ceníků; b) formou vývěsky; c) jiným přiměřeným způsobem. Jelikož zákon u druhé z alternativ hovoří o „této ceně“ (podtrženo soudem), musí se jednat o cenu vymezenou dříve ve větě, tedy taktéž o cenu platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám; obsah informace o ceně se tedy při jiném přiměřeném způsobu zpřístupnění nemůže nijak lišit od obsahu informace při zpřístupnění formou ceníků či při označení zboží cenou.

Ze systematiky ustanovení § 13 odst. 2 zákona o cenách vyplývá, že „jiný přiměřený způsob“ je jednou z možností, jak dostat požadavku zpřístupnění na viditelném místě, když ostatní dvě uvedené možnosti – zpřístupnění „formou ceníků“ a „formou vývěsky“ – jsou rovněž toliko příklady formy takového zpřístupnění, a všechny tři tyto způsoby informování jsou alternativou k „označení zboží cenou“ (tedy taktéž formě zpřístupnění informace o ceně). Existence takové zbytkové kategorie pro zpřístupnění na viditelném místě je zcela pochopitelná, neboť zákonodárce může těžko předvídat

všechny konkrétní způsoby zpřístupnění vyžadované informace na viditelném místě, jež může vynajít obchodní praxe. Takový výklad má oporu rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 42/2007 - 99 ze dne 19. 12. 2007, podle nějž je třeba přiměřenost všech těchto způsobů „vztáhnout především k velikosti a členitosti prodejny, rozmanitosti zboží či množství zákazníků, kteří mohou v prodejně nakupovat“, tedy k charakteristikám odkazujícím toliko k prostorovému umístění vyžadované informace ve vztahu k předmětnému zboží.

Z uvedeného je zřejmé, že „jiný přiměřený způsob“ uvedený v § 13 odst. 2 zákona o cenách je toliko specifikací formy zpřístupnění informace o ceně na viditelném místě. Naproti tomu obsah této informace zákon vymezuje jako cenu platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, bez možnosti od této úpravy se odchýlit. Citované ustanovení umožňuje prodejci zvolit jinou přiměřenou formu zveřejnění vyžadované informace na viditelném místě, neumožňuje mu však změnit obsah této informace, tedy namísto platné koncové ceny v okamžiku nabídky uvést toliko indicie pro její výpočet. Skutečnost, že právní předpisy vyžadují uvedení ceny v podobě konkrétní částky, vyplývá rovněž z ustanovení § 5 odst. 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., ve znění tehdy účinném, jímž se provádělo ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož „[n]emůže-li prodávající při prodeji konečnému spotřebiteli oznámit podle § 13 odst. 2 zákona údaj o ceně konkrétní částkou, oznámí mu odhad ceny.“

Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku č. j. 2 As 75/2008 - 96 ze dne 13. 1. 2009 judikoval, že bezvýhradné lpění na uvedení konečné ceny, t. j. ceny po zohlednění slev, je za určitých okolností neudržitelné, a shledal souladnou se zákonem rovněž plošnou slevu 20 % na veškerou obuv prodávanou v obchodním domě. Tento závěr však Nejvyšší správní soud odůvodnil konkrétními okolnostmi případu, neboť „*takový postup [změna ceny na všech jednotlivých cenovkách] je však podle názoru zdejšího soudu nepřiměřeně náročný a touto svou náročností, tedy požadavku náhlého přecenování možná až stovek druhů či desítek tisíc kusů zboží pro účely jednodenní slevy, neodpovídá ani smyslu ani realitě krátkodobých slev – a v tomto směru by bylo pokutování stěžovatele trestáním postupu, který je jinak pokládán při těchto slevách za zcela běžný*“.

Okolnosti nyní posuzované věci jsou však podstatně odlišné od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem. Slevová akce, v souvislosti s níž byla žalobci uložena pokuta, zahrnovala sedm druhů zboží a k úplnému přecenění by postačovala výměna pouhých sedmi cenovek. Takový úkon se svou náročností ani zdaleka nemůže rovnat přecenování „stovek druhů či desítek tisíc kusů zboží“, tím spíše když žalobce ani neuváděl, že by se v jeho případě jednalo o jednodenní akci (i kdyby se však o jednodenní akci jednalo, na závěru soud by to ničeho nezměnilo), a nelze tudíž konstatovat, že by takový postup byl nepřiměřeně náročný a odporující smyslu či realitě krátkodobých slev. Závěr Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout pouze na případy, kdy námaha vynaložená na přecenění zlevněného zboží by byla vzhledem k rozsahu slevové akce a délce jejího trvání nepřiměřeně vysoká. Tyto podmínky však v posuzované věci splněny nejsou, když výměnu sedmi cenovek soud považuje za zcela rutinní a vůči zaměstnancům žalobce sotva znatelně zatěžující úkon.

Argument žalobce, že zákazník měl možnost vybrané zboží u pokladny, kde se dozvěděl přesnou konečnou cenu, odložit a kupní smlouvu neuzavřít, nelze přijmout, neboť kdyby k napravení zákonných nedostatků v informování o cenách postačovalo sdělení ceny u pokladny, z cen uvedených u výrobků v regálech by se stal nezávazný údaj, jež by prodejci mohli využívat k manipulacím se zákazníky, již by si např. skutečné ceny u pokladny nemuseli všimnout, případně by se nejen pod časovým tlakem u pokladny ostýchali či nechtěli obtěžovat zboží vracet a nakoupit jiné.

Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné, a žalobu proto v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová